

Amélie Wen Zhao

A person wearing a long, flowing red hooded cloak stands in the center of a snowy forest. The trees are tall and thin, and the ground is covered in a thick layer of snow. The scene is misty and atmospheric.

DĚDICTVÍ KRVE

COO
BOO

Dědictví krve

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Amélie Wen Zhao
Dědictví krve – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

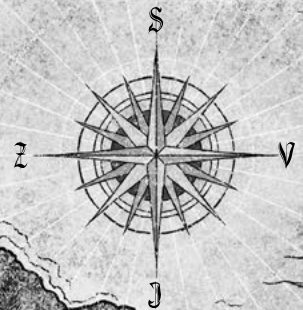
ALBATROS **MEDIA**

Amélie Wen Zhao

DĚDICTVÍ KRVE

COO
BOO

Věnováno 妈妈 a 爸爸 za to,
že mě naučili dívat se na svět s vlídností,
vášní a otevřenýma očima.

Tiché moře

KEMEIRANSKÉ
CÍSAŘSTVÍ

Jadeitová
stezka

TYGRÍ
OCAS

Salskov

SYVERNSKÁ TAJGA

KRAZYASTSKÝ TROJUHelnÍK

Vodopády ducha

Cyrilské
CÍSAŘSTVÍ

Kyrrou

Novo Mynsk

Bílé vlny

SAFÍROVÝ
PŘÍSTAV

PŘÍSTAV
ZLATÁ VODA

POHOŘÍ DŽIVEKA

Modrá pevnost

Království
ASEATSKÉ
OSTROVY

BREGONSKÉ
KRÁLOVSTVÍ

ARAMABSKÁ POUŠŤ

MANDŽSKÁ
KORUNA

1.

Žalář se velice podobal celám z Anastáziina dětství. Byl temný, vlhký, vybudovaný z neprorazitelného kamene, jímž prosakovala jen špína a zoufalství. Byla tam i krev. Anastázie cítila, jak se po ní to všechno sápe z ostrých hran kamenných schodů i ze zdí zčernalých od pochodní. Vnímala to hluboko v podvědomí jako neustále přítomný stín.

Stačilo by tak málo – trocha sebeovládání –, aby ten pocit udržela pod kontrolou.

Při té myšlence Ana sevřela ošoupaný kožešinový lem kápě a obrátila svou pozornost zpět k netečnému žalářníkovi pár kroků od sebe. Podrážky jeho vysokých kožených bot klapaly v ostrém rytmu, a kdyby naslouchala pozorněji, slyšela by, jak mu v kapsách jemně cinkají zlaté lístky, jimiž ho podplatila.

Tentokrát nebyla zajatcem – byla jeho zákaznicí a sladké zvonění mincí jí neustále připomínalo, že žalářník je pro jednou na její straně.

Ovšem světlo pochodně i tak vrhalo jeho mihotavý stín na okolní zdi – toto místo nebylo možné vnímat jinak než jako dějiště jejich nočních mūr doprovázených známým šepotem.

Zrůda. Vražedkyně.

Papa by jí pověděl, že tohle je místo plné démonů, kde drží ty

největší padouchy. Dokonce i teď, téměř rok po jeho smrti, Aně vysychalo v ústech, když si představila, co by jí řekl, kdyby ji tu viděl.

Zaplašila vzpomínky a upřela pohled před sebe. Možná je zrůda a vražedkyně, to ale nijak nesouviselo s úkolem, který ji čekal.

Přišla sem očistit své jméno od zrady. A k tomu potřebovala najít jednoho vězně.

„Říkám vám, že od toho se nic nedočkáte.“ Žalářníkův hrubý hlas prořízl okolní ticho. „Slyšel jsem, že ho čapli, když se chystal zavraždit někoho hodně důležitýho.“

Mluvil o tom vězni. O *jejím* vězni. Ana se narovнала a uchýlila se ke lži, kterou se nadřela nazpaměť. „Řekne mi, kam schoval moje peníze.“

Žalářník jí věnoval soucitný pohled přes rameno. „Radši byste měla svůj volnej čas trávit na nějakým hezcím a slunečnějším místě, slečinko. Už přes deset šlechticů se vydalo na úplatkách, aby se za ním dostali do Mlžnejch vodopádů, ale žádněj z nich z něj nic nedostal. Nadělal si spoustu mocnejch nepřátel, tenhle Sedmilhář.“

Konec jeho věty přerušil dlouhý, táhlý skřek, ryk tak žalostný, že se Aně naježily chloupky na krku. Žalářník sáhl po jílci meče. Světlo pochodně rozpůlilo jeho obličej – jednu část zalila oranžová záře, druhá zmizela ve stínu. „Cely se plněj Spřízněncema.“

Ana se zastavila a zadržela dech. Pak opět pomalu vydechla a přinutila se postupovat dál.

Neklid se jí musel projevit i ve tváři, neboť žalářník rychle řekl: „Žádný strachy, slečinko. Jsme až po zuby ozbrojený boživodou a Spřízněnci jsou zavřený ve speciálních celách z černokamene. Vůbec se k nim nepřiblížíme. Tyhle deimhovové jsou dobře schovaný.“

Deimhov. Démon.

Udělalo se jí zle, zaryla si prsty v rukavicích do dlaně a přitáhla si kápi těsněji k hlavě. O Spřízněncích se obvykle hovořilo tichým

šepotem a se strachem v očích. Vyprávělo se, že jde o výjimečné lidi, kteří jsou spřízněni s různými elementy. Zrůdy, které díky svým schopnostem dokáží velké věci. Poroučet ohni. Svolávat blesky. Řídit vítr. Měnit tvar těla. A dokonce kolovaly zkazky i o takových, jejichž schopnosti překračovaly hranice fyzična.

Takovými by neměl disponovat žádný smrtelník. Ty totiž náleží jen bohům nebo démonům.

Žalářník se na ni usmíval, možná chtěl působit přátelsky, možná přemítal, co dívka jako ona, oděná v kožešinách a sametových rukavicích – odřených, ale kdysi zjevně přepychových –, pohledává v tomhle žaláři.

Kdyby věděl, co je zač, neusmíval by se na ni.

Najednou začala vše kolem vnímat daleko ostřeji. Poprvé od vstupu do žaláře si lépe prohlédla svého průvodce. Znak Cyrilského impéria – hlava řvoucího bílého tygra – pyšně zdobící jeho kyrys zesílený černokamenem. Meč u pasu, dokonale nabroušený a vyrobený ze stejného materiálu jako jeho zbroj – ze slitiny kovu a černokamene odolné vůči moci Spřízněnců. Nakonec jí zrak padl na lahvičku s nazelenalou tekutinou, která se mu houpala u opasku. Její horní část byla zahnutá jako hadí zub.

Boživoda, neboli božská voda, byl jediný jed účinkující proti Spřízněncům.

Znovu se ponořila do svých nočních mūr. Podzemní kobky vytesané v chladném černokameni temnějším než noc a bělostný úsměv jejího pečovatele, který jí lije štiplavou boživodu do krku, aby ji očistil od zrůdnosti, s níž se narodila – zrůdnosti takové, že ji zatracovali i Spřízněnci.

Zrůda.

Zpoceně dlaně se jí lepily zevnitř k rukavicím.

„Máme dobrou nabídku pracovních smluv na prodej, paninko.“

Hlas žalárníka jako by k ní přicházel z veliké dálky. „Za peníze, co jste nabídla za schůzku se Sedmilhářem, byste si mohla pořídit jednoho nebo dva Spřízněnce. Nesedí tu za žádný těžký zločin, jestli vám jde o tohle. Jsou to jenom cizinci bez dokladů. Jak dělaný pro lacinou práci.“

Na chvíli se jí zastavilo srdce. O tomhle už slyšela. Spřízněnci z okolních zemí jsou lákáni do Cyrilie s příslibem práce, jenže po příjezdu se octnou zcela v moci překupníka. Donesly se k ní dokonce i zvěsti o žalárnících a vojácích, kteří se zaprodali těmto překupníkům, a teď se jim kapsy plní zlatými lístky.

Nikdy ale nečekala, že se s nějakým z nich setká.

Pokusila se zachovat klid a odpověděla: „Ne, díky.“

Musí se z tohohle žaláře dostat co nejrychleji.

Jen stěží kladla jednu nohu před druhou, držela rovná záda a bradu nahoře, jak ji učili. Jako vždy, když ji zahalil strach, se uchýlila k myšlenkám na bratra – Luka by byl odvážný, on by to pro ni udělal.

A ona tohle musí udělat pro něj. Žalář, žalárník, šepot i vzpomínky, které vzbuzují – ona tohle všechno překoná, klidně i stokrát, pokud to znamená, že Luku znovu uvidí.

Při vzpomínce na něj jí píchlo u srdce. Jenže její zármutek je nekonečná černá díra – teď se do něj nesmí propadnout. Ne když je tak blízko nalezení muže, který by jí mohl pomoci očistit její pověst.

„Ramsone Sedmilháři,“ vyštěkl žalárník, poté co se zastavil před jednou z cel. „Máš návštěvu.“ Následoval rachot klíčů v zámku a pak už se dveře s neochotným skřípěním otevřely. Žalárník se k ní otočil, zvedl pochodeň a opět přešel pohledem její kápi. „Je uvnitř. Já počkám tady – až budete chtít ven, stačí houknout.“

Ana se zhluboka nadechla na kuráž, narovnála se a vstoupila do cely.

Obklopil ji štiplavý pach zvratků, lidských výkalů a potu. V nejzazším koutě cely se o špinavou zeď opírala zpustlá postava. Košili

i kalhoty měla otrhané a zakrvácené a na zápěstích pouta, od nichž vedly řetězy přikované ke zdi. Neviděla z něj víc než umaštěné hnědé vlasy. Teprve když muž zvedl hlavu, ukázal tvář zarostlou vousy plnými zbytků jídla.

Toble že je ten proslulý zločinec, jehož jméno dostala ze rtů desítky trestanců a křiváků? Muž, ke kterému posledních jedenáct lun upínala veškeré naděje?

Jakmile na ni však upřel svůj pronikavý pohled, celá ztuhla. Byl mladý – mnohem mladší, než by od slavného mistra zločinu čekala.

„Sedmilhář,“ začala polohlasem, načež pokračovala hlasitěji, „Ramson Sedmilhář. To je vaše skutečné jméno?“

Vězeň se ušklíbl. „Záleží na tom, čemu říkáte ‚skutečné‘. Na místech, jako je tohle, se skutečnost často poněkud rozplizne.“ Měl příjemný hlas a hovořil s lehkým přízvukem cyrilské vyšší třídy. „Jak se jmenuješ ty, zlato?“

Ta otázka ji vyvedla z míry. Bylo tomu už skoro rok, co si naposledy vyměňovala zdvořilosti s někým jiným než s May.

Anastázie Michailovová, chtěla odpovědět. *Jmenuji se Anastázie Michailovová.*

Jenže to nešlo. Jméno Anastázie Michailovová patřilo korunnní princezně Cyrilie, která se před jedenácti lunami utopila při pokusu o útěk před popravou za vraždu a zradu cyrilské koruny. Anastázie Michailovová byla duch a zrůda, která už neexistovala a neměla existovat.

Ana opět pevně sevřela lem své kápě. „Mé jméno není důležité. Jak rychle dokážete někoho najít na území impéria?“

Vězeň se zasmál. „Kolik mi dokážete zaplatit?“

„Odpovězte mi na otázku.“

Naklonil hlavu na stranu a posměšně zkrivil rty. „Záleží na tom, koho hledáte. Zhruba pár týdnů. Nasadím na tu vaši vzácnou osobu

svou síť zákeřných špehů a zvrácených lotrů.“ Odmlčel se a tleskl, až řetězy zařinčely. „*Hypoteticky*, samozřejmě. Dokonce ani *já* nedokážu z cely žaláře všechno.“

Z jejich rozhovoru měla pocit, jako by kráčela po laně a jediné chybné slovo by mohlo znamenat pád. Luka s ní kdysi prošel základy vyjednávání – vzpomínka na ten den se jí rozzářila v mysli jako svíčka v temnotě cely. „Pár týdnů nemám,“ řekla Ana. „A vy nemusíte dělat nic. Stačí mi jméno a místo.“

„Jdete na to zostra, holubičko.“ Sedmilhář se zazubil a Ana přimhouřila oči. Z jeho podbízivého tónu a pobaveného pohledu bylo jasné, že si její zoufalství vychutnává, i když neměl tušení, kdo je a proč za ním přišla. „Já naštěstí ne, zlato. Dostaňte mě z těch okovů a jsem celý váš. Najdu vám spanilého prince i nejhoršího nepřítele do dvou týdnů, ať už se skrývá v poušti Aramabi nebo v Kemeiranském císařství.“

Jeho tón Aně lezl na nervy. Tušila, jak tihle vychytralí zločinci přemýšlejí. Dejte jim, co chtějí, a oni vás bodnou do zad, než stačíte mrknout.

Nehodlala mu sednout na lep.

Sáhla do záhybů svého obnošeného pláště a vytáhla list pergamentu. Byla to kopie jedné z jejích skic z doby těsně po otcově smrti, kdy ji noční můry budily vprostřed noci a ta tvář ji pronásledovala každou vteřinu jejích dní.

Jedním máchnutím ho rozvinula.

Dokonce i v šeru osvětleném jen mihotavou září žalářnickovy pochodně rozeznala obrysy skici – plešatou hlavu a velké melancholické oči, díky nimž portrétovaný vypadal skoro jako dítě. „Hledám jednoho muže. Je to cyrilský alchymista. Před nějakou dobou sloužil jako lékař v Salskovském paláci.“ Odmlčela se a vsadila vše na jednu kartu. „Řekněte mi, jak se jmenuje a kde ho najít, a já vás osvobodím.“

Sedmilhář se na kresbu zahleděl jako vlk na kořist. Chvilí se mu ve tváři zračil netečný, nečitelný výraz.

A pak vytřeštil oči. „*To je on,*“ zašeptal a jeho slova zažehla v jejím srdci jiskřičku naděje – jako teplo slunce vycházejícího po dlouhé, dlouhé noci.

Konečně.

Konečně.

Jedenáct lun samoty, skrývání, temných nocí v chladných lesích Cyrilie a osamělých dní strávených prohledáváním jednoho města po druhém – jedenáct lun a teď konečně, *konečně* našla někoho, kdo zná vraha jejího otce.

Ramson Sedmilhář, šeptali jí hospodští a štamgasti a lovci hlav, když se z výpravy za nepolapitelným alchymistou vraceli s prázdnou. Nejmocnější zločinec v celém cyrilským podsvětí s největší sítí kontaktů. Ten by dokázal za jedinej tejděn vystopovat na druhým konci impéria třeba i gužkynskýho pískomila nějaký nóbl paničky.

Možná měli pravdu.

Stálo ji všechny síly, aby se jí nerozechvěly ruce. Tolik se soustředila na jeho reakci, že téměř zapomněla dýchat.

Sedmilhář na portrét dál zíral jako uhranutý. Natáhl se pro něj. „Ukažte mi ho pořádně.“

Aně bušilo srdce jako o závod. Přistoupila k vězni blíž tak rychle, že málem zakopla. Zvedla mu pergamen přímo před oči a dlouho ho tak držela. Sedmilhář se k pergamenu naklonil tak blízko, až se dotkl jeho rohu palcem.

A pak se na ni najednou vrhl. Jednou rukou jí pevně sevřel zápěstí a druhou jí přitiskl na ústa dřív, než stačila vykřiknout, načež s ní trhl dopředu, přetočil ji a přitiskl jí zády k sobě. Ana zachroptěla a do nosu jí praštil zápach jeho nemytých vlasů. „Ještě to nemusí špatně skončit.“ Mluvil tichým hlasem bez špetky předchozí nonšalance, kterou

zcela nahradila naléhavost. „Klíče visí venku u dveří. Pomoz mi se odsud dostat a já ti dám jakoukoli informaci o komkoli si řekneš.“

Podářilo se jí vysvobodit rty zpod jeho dlaně. „Pusť mě,“ zavrčela a pokusila se mu vyškubnout. On ji ale sevřel ještě pevněji. Takhle zblízka, ve světle pochodně, vypadal pronikavý pohled jeho hnědých očí divoce, téměř šíleně.

Chystal se jí ublížit.

Ana dostala strach. Po letech tréninku rozčísl závoj její narůstající paniky jediný instinkt.

Ona mu může ublížit taky.

Její Přízeň se probudila. Podnícena teplým pulzem jeho krve se v ní vzedmula a naplnila ji pocitem moci. Každá kapka krve v jeho těle by jí mohla poslouchat na slovo.

Ne, pomyslela si Ana. Ona svou Přízeň použije, teprve když nebude zbytí. Stejně jako u ostatních Spřízněnců měla její síla průvodní znaky. I při tom nejslabším záchvěvu jí oční panenky zrudly a žíly na předloktí potemněly – pro všechny, kdo věděli, kam se dívat, šlo o jasné znamení, co je zač. Pomyslela na žalářníka před celou, na jeho lahvičku boživody, na hrozivý třpyt jeho meče z černokamene.

Tolik se soustředila na potlačení své Přízně, že si vůbec nevšimla, co se chystá.

Sedmilhářova ruka vystřelila a strhla jí kápi z hlavy.

Ana uskočila, ale už bylo pozdě. Sedmilhář jí zíral do očí a očekávání v jeho tváři vystřídal vítězný úsměv. Všiml si jejích zrudlých očí – on *věděl*, kam se dívat. Ďábelsky se zašklebil, načež ji pustil a zařval: „Spřízněnc – *pomoc!*“

Než si vůbec stačila uvědomit, že mu nakonec sedla na lep, už za ní zazněly ostré kroky.

Ana se otočila. Žalářník vtrhl do cely a napřažený meč s černokamene se v září pochodně leskl nazelenalou boživodou, jíž polil čepel.

Uhnula. Ne dost rychle.

Na předloktí ucítila ostré kousnutí čepele. S přerývaným dechem se odpotácela na druhou stranu cely. Meč projel její rukavicí a mezi roztrženou látkou se začervenal pramínek krve.

Svět se na okamžik omezil jen na ty kapky krve pomalu stékající po jejím zápěstí, lesklé jako korálky, třpytivé jako rubíny.

Krev. Její Přízeň začala odpovídat na volání jejího elementu. Ana si strhla rukavicí a sykla, když jí čerstvá rána na vzduchu začala pálit.

Začalo to – žíly na jejím předloktí získaly temně fialovou barvou a draly se jí skrz kůži. Věděla, jak to vypadá – kolik hodin na sebe hleděla v zrcadle, oči opuchlé od pláče a paže celé zakrvácené, jak se snažila si ty prokleté žíly vyškrábat.

Ve tmě si ji našel šepot.

Deimhov.

Ana vzhledla a pohlédla žalárníkovi do očí, právě když on zvedl svou pochodeň.

Se zděšeným výrazem couval k Sedmilháři a mířil na ni mečem.

Ana si přejela po ráně prstem. Byl mokrá a umazaný směsí naze-lenalé tekutiny a krve.

Boživoda. Srdce se jí rozbušilo a hlavou jí probleskly vzpomínky – podzemní kobky, Sadv lijící jí hořkou tekutinu do krku, slabost a malátnost, které následovaly. A pak, zcela nevyhnutelně, místo její Přízně jen prázdnota, jako kdyby ztratila čich nebo zrak.

Díky tomu, že se roky prolévala tímto jedem ve snaze vyhnat svou Přízeň z těla, jí naopak zajistily proti boživodě odolnost. Zatímco u většiny Spřízněnců nastupovaly účinky prakticky okamžitě, Ana měla ještě patnáct, někdy i dvacet minut, než ji Přízeň opustila. Její tělo se v zoufalé snaze o přežití jednoduše přizpůsobilo.

„Pohni se a říznu tě znovu,“ zabručel žalárník nejistým hlasem. „Ty odporná Spřízněnkyně.“

Řinčení kovu, záblesk zacuchaných hnědých vlasů. Než mohl kdokoli zareagovat, Sedmilhář obtočil žalářníkovi řetěz kolem krku.

Žalářník chroptěl a škubal za řetěz, který se mu zarýval do hrdla. Ze stínů za ním zářil Sedmilhářův úsměv

Aně do krku stoupla žluč a zatočila se jí hlava. Jed začínal účinkovat. Opírala se o zeď a navzdory chladu jí na čele vyskočil pot.

Sedmilhář pořád držel vzdorujícího žalářníka pod krkem. Otočil se k ní. V očích měl divoký výraz, původní uhlazenost vystřídala vlčí lačnost. „A teď to zkusíme znovu, zlato. Klíče by měly viset venku na hřebíku vedle dveří do cely – standardní protokol, když žalářník vstupuje do cely. K mým poutům patří železný klíč ve tvaru vidličky, čtvrtý v řadě. Vysvobod' mě, dostaň nás oba odtud, a můžeme si promluvit o tom tvém alchymistovi.“

Ana bojovala s třasem a kmitala pohledem mezi Sedmilhářem a žalářníkem. Ten už měl zapadlé oči a pěnu u úst.

Věděla, jak moc dokáže být Sedmilhář nebezpečný. Přesto by od něj, od vězně přikovaného ke kamenným zdem Mlžných vodopádů, nečekala, že zajde až tak daleko.

Sundat mu okovy by byla strašlivá, děsivá chyba.

„No tak,“ naléhal Sedmilhář, „nemáme moc času. Asi za dvě minuty se tu objeví další směna. Tebe uvrhnou do jedné z těchhle cel a prodají tě s nějakou pracovní smlouvou – a všichni víme, jak to dopadá. A já budu dál tvrdnout tady.“ Pokrčil rameny a utáhl řetěz ještě pevněji. Žalářníkovi se nafoukly tváře. „Pokud je tohle možnost, kterou upřednostňuješ, pak musím říct, že jsem zklamaný.“

Stíny v místnosti se houpaly a kroutily. Ana rychle zamrkala ve snaze zklidnit pulz zdivočelý první fází účinků jedu. Jako další se dostaví zimnice a zvracení. A pak ztráta síly. A po celou tu dobu bude její Přízeň slábnout jako skomírající plamínek svíčky na konci knotu.

Mysli, Ano, povzbuzovala se a zatínala zuby. Kmitala pohledem po cele.

Mohla by ho mučit, dokud jí Přízeň ještě slouží. Mohla by mu vysát krev, ubližovat mu, vyhrožovat a dostat z něj, kde její alchymista je.

Do očí jí vyhrkly slzy. Raději je zavřela, aby unikla představám, které se jí draly na mysl. Ve změti chaosu všemožných vzpomínek zářila jedna stejně jasně jako ohnivý plamen. *Ty nejsi žádná zrůda, sistričko*. Lukův hlas, sebejistý a pevný. *Nejde o to, že máš nějakou Přízeň. Jde o to, jak se s ní rozhodneš zacházet.*

Správně, pomyslela si, zhluboka se nadechla a pokusila se najít v bratrových slovech pevnou půdu pod nohama. Ona není žádná mučitelka. Není zrůda. Má dobré srdce a nepodrobí toho muže stejným hrůznostem, jimiž si kdysi prošla, i kdyby měl sebetemnější úmysly.

Zbývala jí tudíž jediná možnost.

Než si to stačila rozmyslet, přešla přes celu, strhla ze stěny u dveří klíče a už jimi cinkala u zámku okovů, které vzápětí s žuchnutím dopadly na zem. Sedmilhář ve zlomku vteřiny vyrazil. Cestou přes celu si mnul rozedraná zápěstí. Žalářník se v bezvědomí zhroutil k zemi a zasípal skrz pootevřená ústa.

Anou projela další vlna nevolnosti. Musela se opřít o zeď. „Můj alchymista,“ hlesla. „Měli jsme dohodu.“

„Aha, ten,“ prohodil Sedmilhář, došel ke dveřím a vykoul na chodbu. „Budu k tobě upřímný, láska. Nemám ani tušení, co je zač. Sbohem.“ V mžiku se ocitl na druhé straně mříží. Ana se vrhla vpřed, ale dveře do cely se před ní s žuchnutím zavřely.

Sedmilhář jí ještě zamával klíči před očima. „Neber si to příliš osobně. Konec konců, jsem přece podfukář.“

Pak posměšně zasalutoval, otočil se na podpatku a zmizel ve tmě.

Ana chvíli bez hnutí zírala na jeho vzdalující se záda. Měla pocit, jako by jí mizel svět pod nohama. *Podvedená podvodníkem.* Z hrdla se jí vydral hořký smích. Copak to nečekala? Možná je i po všech těch měsících strávených snahou přežít na vlastní pěst pořád jen naivní princeznu, která si za zdmi Salskovského paláce nedokázala poradit sama.

V ráně jí škubalo a po paži jí stékal pramínek krve mísící se s boživodou, která naplňovala okolní vzduch vůní kovu.

V srdci jí znovu vzplanula její Přízeň.

Ne, bránila se Ana a přitiskla si na ránu prst. Kapky krve jako by mu vycházely vstříc. *Ne.* Není žádná naivní princezna. Princezny za bílého dne nevráždí nevinné lidi uprostřed náměstí. Princezny nejsou zrůdy.

Vtom se v ní cosi zlomilo a začala se dusit roky potlačovaným hněvem, který se v ní s nechutnou povědomostí probudil. I kdyby udělala cokoli, i kdyby se snažila být dobrá sebevíc, nakonec stejně vždycky skončí jako zrůda.

Svět jako by potemněl, jako by existovala jen krev pomalu stékající z její paže v krupějích na zem.

Chceš, abych byla zrůda? pozvedla oči směrem chodbě, v níž zmizel Ramson. *Tak já tedy budu.*

S tím se ponořila do temné komnaty svého nitra a spojila se se svou Přízní.

Byl to podobný pocit, jako když zapálíte svíčku. Stíny, které dosud její smysly jen lechtaly, se vynořily na světlo, zatímco její Přízeň se upnula k elementu, který z ní činil zrůdu. Ke krvi.

Byla všude. V každém vězni v celách okolo ní, rozlitá v cákancích po špinavých stěnách jako nátěr v barevné škále od jasně rudé po vybledlou rezavou. Mohla zavřít oči, nevidět ji, a přesto ji cítit, jak utváří okolní svět, aby za hranicí několika přilehlých chodeb vyprchala v nicotu s tím, kde končil dosah jejích schopností. Cítila, jak jí proudí žilami, silná jak řeka i tichá jako potok. Nebo nehybná a vyschlá jako smrt.

Ana natáhla paže. Měla pocit, jako by se poprvé za dlouhou dobu opravdu nadechla. Všechna ta krev. Všechna ta moc. Čekající jen na její rozkaz.

Podfukáře našla snadno. Adrenalin, který mu koloval v žilách, zářil jako planoucí pochodeň mezi mihotavým světlem svíc. Soustředila svou Přízeň na jeho tělo a zatáhla.

Naplnil ji zvláštní pocit vzrušení. Sedmilhářova krev poslechla. Každíčká kapka krve v jeho těle tancovala, jak Ana zapískala. Zhluboka se nadechla. Uvědomila si, že se usmívá.

Ty zrůdičko, zašeptal hlásek v její myslí. Až na to, že tentokrát patřil jí. Možná měl Sadov celou tu dobu pravdu. Část jejího já je možná opravdu pokroucená a zrudná, ačkoli se jí snažila přemoc ze všech sil.

Na chodbě se ozval výkřik následovaný zuchnutím a zvuky připomínající marný boj. Pak se ze tmy pomalu vynořila bota. Potom celá noha. A nakonec celé špinavé tělo. Ana ho k sobě přitahovala krví. Vychutnávala si, jak spolehlivě ji poslouchá, jak sebou Sedmilhář silou její moci škube jako loutka.

Zhroutil se v křečích na zem před její celou. „Dost,“ zasípal. Skrz propocenou látku košile mu prosakovala rudá skvrna. „Prosím, ať se mnou děláš cokoli...“

Ana protáhla skrz mříže ruku, popadla ho za límec a cukla jím k sobě tak blízko, až se Sedmilhář uhodil tváří o železo. „*Ticho*.“ Její hlas zněl hluboce jako vrčení. „Teď poslouchej ty mě. Odteď uposlechněš každý můj rozkaz, nebo bude ta bolest, kterou teď cítíš,“ dodala a zatahala mu znovu za krev, až se mu z hrdla vydral sten, „jenom začátek.“ Ta slova jí v hlavě zněla, jako by je říkal někdo jiný. „Rozumíme si?“

Sedmilhář zhluboka oddychoval, zorničky rozšířené, tvář bledou. Ana v sobě udusila veškerou vinu i lítost, která se v ní dřív probudila.

Teď byla řada na ní, aby rozdávala příkazy. Na ní, aby ovládala.

„Teď odemkni dveře.“

Sedmilhář se ztěžka vyškrábal na nohy. Celý se viditelně třásl. Na tvářích se mu leskl pot. Chvilí bojoval s klíči, ale potom se dveře do cely s vrzáním otevřely. Ana vyšla na chodbu a obrátila se k němu. Projela jí další vlna nevolnosti a trochu se jí zatočila hlava, v žaludku se jí ale rozlévalo zvrácené potěšení z toho, jak se Sedmilhář svíjel. Košili měl špinavou od krve v místech, kde mu praskly žilky. Zítرا už v těch místech bude mít ošklivé modřiny, které mu budou hyzdit tělo jako nějaká smrtelná vyrážka. *Ďáblova práce*, říkal tomu Sadov. *Dotek démonů*.

Rychle se podívala jinam, aby se jí neudělalo zle z toho, co provedla. Rukou automaticky sáhla po své kápi a stáhla si ji do čela přes oči. Ruce a paže protkané vystouplými žilami pulzujícími krví jí připadaly těžké. Ruku bez rukavice si skryla v záhybech pláště. Sevřela jeho chladivou látku v prstech. Bez rukavice se cítila obnažená. Vtom jí na krku vyskočila husí kůže, protože si uvědomila, že celý žalář ztichl.

Něco je špatně.

Vzdechy a steny ostatních vězňů utichly, jako když nastane klid před bouří. Vzápětí se v jedné z vedlejších chodeb ozvalo dunění.

Ana ztuhla. Rozbušilo se jí srdce. „Musíme se odsud dostat.“

„Bohové,“ zaklel Sedmilhář. Zvedl se ze země a ztěžka se opřel o stěnu, zatímco ztěžka oddechoval a zatínal svaly na šíji. „Co jsi zač?“

Ta otázka přišla z ničeho nic. Mysl se jí zaplnila nechtěnými vzpomínkami připomínajícími stránky zaprášené knihy. Palác z bílého mramoru stojící v zimní krajině. Krb, praskající oheň, papův hluboký uklidňující hlas. Její bratr, jeho zlaté vlasy a smaragdové oči. Jeho úsměv zářivý jako slunce. Její krásná teta s očima holubice a hlavou skloněnou v modlitbě, tmavý cop padající přes rameno a...

Znovu je zaplašila a vztyčila kolem nich hradbu, kterou minulý rok s takovým úsilím vystavěla. Její život, její minulý život, její zločiny, to je její tajemství a ona teď v žádném případě nepotřebuje, aby v ní ten muž spatřil jakýkoli náznak slabosti.

Než stačila odpovědět, Sedmilhář vyskočil na nohy. Nestihla ani překvapeně vyjeknout, když jí znovu přitiskl na ústa dlaň a strhl ji k sobě za kamenný sloup. „Žalářníci,“ zašeptal.

Ana mu vrazila koleno mezi nohy. Sedmilhář se předklonil a šepetem ze sebe sypal nadávky, do nichž zdálky zněly kroky.

Rytmičné údery podrážek několika párů vysokých bot duněly chudobou žaláře. Ze tmy se přibližovalo mihotavé světlo pochodně. Ozývaly se hlasy a podle pravidelných výbuchů smíchu Ana poznala, že žalářníci si vyprávějí vtipy.

Zatajila dech. Nevědí o nich. Je to jen pravidelná obchůzka.

Sedmilhář se narovnal a přitlačil ji vahou svého těla ke sloupu. Tiskli se k sobě a jejich srdce tloukla tutéž modlitbu, klidně mohli být kumpáni, možná dokonce i spojenci. A přesto jí lesk v jeho očích připomínal, že nic takového rozhodně nejsou.

Když žalárnici míjeli sloup, snažila se nedýchat. Byli tak blízko, že slyšeli šustění jejich kožešinových pláštů a šoupání podrážek o špinavou podlahu.

Vtom si uvědomila jednu věc. Ten její průvodce. Nechali ho ležet v bezvědomí v Sedmilhářově cele.

Sedmilhář vedle ní ztuhl, jako by ho napadlo totéž. Vztekla sykl.

Následoval zděšený výkřik a výhrůžné skřípání dveří do cely. Ana pevně zavřela oči. Srdce jí sevřel ledový strach. Takže toho bezvládného žalárníka našli.

„Poslouchej mě,“ promluvil Sedmilhář tiše a naléhavě. „Nastudoval jsem si plány žaláře – znám tu každý kout stejně dobře jako zlaté lístky ve své peněžence. Oba víme, že bez mé pomoci se odtud nedostaneš a že já zase potřebuju tvoji Přízeň. Tak tě žádám, abys mi na chvíli věřila. Jakmile se dostaneme z tohoto prokletého místa, můžeme si zase skočit po krku. Souhlasíš?“

Nenáviděla ho – nenáviděla ho za to, že ji podvedl, i za to, že právě teď měl pravdu.

„Dobrá,“ vydechla. „Ale jestli máš v plánu na mě zas něco zkusit, vzpomeň si, co s tebou dokážu provést. Co s tebou *provedu*.“

Sedmilhář pátral zrakem v chodbě a s hlavou nakloněnou na stranu naslouchal. „Dohodnuto.“

Jeden z mužů vstoupil do cely a zoufale třásl svým padlým druhem. Další dva se s meči v rukou pustili hlouběji do útrob žaláře. Na lov.

V uchu ji polechtaly Sedmilhářovy vousy. „Až řeknu ‚ted‘...“

Světlo pochodně zesláblo.

„*Ted*.“

Ana vystřelila od sloupu. Tak rychle nejspíš ještě nikdy neběžela. Cely po stranách chodby se slily v jednu velkou rozmazanou skvrnu. Na konci chodby čekalo světýlko východu, zatím tak malé, že ho mohla překrýt palcem.

Odvážila se ohlédnout a spatřila za sebou Sedmilháře.

„Utíkej!“ křikl. „Nezastavuj se!“

Světlo jí zářilo před očima a pod nohama jí duněla kamenná podlaha. Než se nadála, už byla u schodiště a celá udýchaná brala schody vzhůru po dvou.

Vynořila se do jasného, nepoddajného denního světla.

Okamžitě jí do očí vhrkly slzy.

Všechno bylo bílé – od mramorových podlah přes vysoké stěny až po klenuté stropy. Sluneční světlo pronikalo dovnitř skrze úzká, vysoká okna nad jejich hlavami, a mramor ještě násobil jeho účinky. Ana se dočetla, že takto byl žalář navržený záměrně. Aby byli vězni po dlouhodobém pobytu v temných podzemních celách dočista oslepeni.

A navzdory pečlivému průzkumu teď neměla jinou možnost než počkat, až její oči světlu přivyknou.

Za ní se ozvala hlasitá rána. Přes slzy sledovala, jak Sedmilhář otáčí klíčem ve dveřích vedoucích do podzemí. Pak vyběhl schody po třech, ovšem nahoře zaklel a rychle si zakryl oči dlaněmi.

Odněkud zdálky – Ana přesně nevěděla odkud – zazněly hlasy. Mramorovou podlahou se nesly zatím nezřetelné zvuky, které rozechvívaly zářivě bílé zdi. Dusot bot a řinčení tasených zbraní.

Byl vyhlášen poplach.

Ana se podívala na Sedmilháře. Přes slzavý opar viděla, že se mu ve tváři rozlil výraz čisté paniky, a pochopila, že navzdory vši mazanosti a siláctví Ramson Sedmilhář nemá plán.

Strach ji donutil jednat. Konečně začala rozeznávat obrysy okolí. Do tří stran od nich se rozbíhaly chodby – tři doleva, tři doprava a tři za ni. Všechny na chlup stejné, všechny bílé.

Boživoda jí způsobovala dunění v hlavě. Ani si nevzpomínala, kudy sem přišla. Ocitli se v bludišti, jehož účelem bylo lapit vězně i návštěvníky jako do pavučiny.

Ana popadla Sedmilháře za halenu. „Kudy?“

On vyhlédl škvírkou mezi prsty a zaúpěl. „Zadním východem,“ zamumlal.

Nadechla se. No jistě, během své přípravy – ne zase tak důkladné, jak se ukázalo – o zadním východu nic nečetla. O předním věděla, že je opatřen trojitými zamčenými a střeženými dveřmi, za nimiž je čekalo otevřené nádvoří hlídané lučištníky, kteří by je zasypali šípy jako pohyblivé terče, jakmile by vystrčili byť jen nos. Cestou dovnitř v doprovodu žalárníka si to vše dobře prohlédla – tehdy ještě jako návštěvník.

Nikdy, ani v těch nejdivočejších snech, by ji nenapadlo, že odtud bude utíkat v doprovodu trestance a s tuctem žalárníků v patách.

Vzedmul se v ní hněv. Znovu popadla Sedmilháře za ušmudlanou halenu a zacloumala s ním. „Do tohotohle průšvihů jsi nás dostal ty,“ zavrčela. „Takže teď nás dostaneš ven. Kudy se jde k zadnímu východu?“

„Druhé dveře... druhé dveře vpravo.“

Ana se rozběhla a on hned za ní. Z jedné z chodeb se ozýval dusot bot, nebylo ale jasné z které. Posily se blížily.

Byli někde v polovině chodby, když za nimi zaburácel křik. „Stát! Ve jménu kolstského císaře Michailova, stůjte!“

Věhlasný císař Michailov. Oháněli se Lukovým jménem tak leda-byle, tak autoritativně. Jako by o jejím bratrovi vůbec něco věděli. Jako by měli právo v *jeho* jménem poroučet.

Ana se k vojákům obrátila čelem. Bylo jich pět. Na bílých uniformách odznak cyrilského tygra, meče z černokamene vytasené a zářící ve svitu slunce. V plné polní, dokonce i s helmami. Jejich výstroj se leskla jako dobře známá našedlá slitina. Cenili na ni zuby a rozprostřeli se okolo ní jako lovci kolem divokého zvířete. Byly doby, kdy by v její přítomnosti spíš poklekli, přitiskli si na prsa dva

prsty a udělali jimi kruh na znamení úcty. *Koltská pryncessa*, šeptali by si mezi sebou.

Ty doby byly ale dávno pryč.

Ana si jednou rukou stáhla kápi co nejniž do čela a druhou, tu poraněnou a bez rukavice, napřáhla směrem k vojákům. Po paži jí stékal tenký pramínek krve, jako by její matně olivovou kůži obepínala jasně rudá stužka.

Zvedl se jí žaludek a do krku jí stoupla žluč. Na rozdíl od vyučených nebo zaměstnaných Spřízněnců, kteří svou Přízeň roky trénovali, měla ona nad tou svou jen částečnou kontrolu a v boji s tolika lidmi najednou se jí mohla jednoduše vymknout z rukou úplně. To už se ostatně stalo, před deseti lety. Z té vzpomínky se jí chtělo zvracet.

Lučištník poklekl a zaujal pozici. Hroty jeho šípů se leskly boživodou. Anna polkla. „Kryj mě,“ řekla Sedmilháři a nechala v sobě vzplát svou Přízeň.

Jen jim ukaž, co jsi zač, zrudíčko.

Jen jim to ukaž.

Pak své Přízni dovolila, aby se jí rozlila v těle. Vzedmula se jí v žilách jako ohlušující vlnobítí. Opojena vytržením upnula mysl k obrysům pěti pronásledovatelů. V žilách jim pulzovala krev s příměsí adrenalinu a strachu.

Ana je uchopila a ostře jimi trhla a...

Vzduch naplnil pach krve a roztrhaného masa. Její Přízeň se uklidnila.

Vzápětí jí mysl zaplavila realita, vodopád bílé mramorové dlažby a jasného slunečního svitu. Z nějakého důvodu klečela na všech čtyřech, celá se trásla a nemohla popadnout dech. Ze zlatoběžových žil v mramorové podlaze se jí vinou boživody zatočila hlava. Ani ne za deset minut jejímu vlivu podlehne úplně. Ztratí spojení se svou Přízni.

Naklonila se dopředu. Záda jí shrbil záchvat kašle. Dlaždice z bílého mramoru se orosily krví.

Rameno jí stiskla něčí ruka. Ana sebou šklubla. Sedmilhář si dřepel k ní a překvapeně se rozhlížel kolem sebe.

Chodba zela zvláštní prázdnotou. Až vzadu za schodištěm ležely rozesety po zemi znetvořené postavy. Válely se v kalužích vlastní krve, která se okolo nich temně rozlévala po podlaze a dráždila Aniny smysly.

Dotek deimbova.

„Neuvěřitelné,“ zamumlal Sedmilhář a změřil si ji obdivným a spokojeným pohledem. „Jsi čarodějnice.“

Ana tu urážku ignorovala, sesunula se na lesklou podlahu a ztěžka oddechovala. Použitím své Přízně se vydala ze všech sil. Jako vždycky.

„Zůstaň tady,“ poručil jí Sedmilhář a zmizel.

Ana se vydrápala na kolena. Najednou si začala až příliš uvědomovat, že kolem ní leží nehybná chladnoucí mrtvá těla. Stále ještě vnímala jejich krev, burácející řeky proměněné v kaluže karmínově rudé stojaté vody, tak nepřirozeně tiché, tak ostře kontrastující s bílou mramorovou dlažbou. V paprscích slunce se leskly tak jasně, jako by chtěly říct: *Podívej. Jen se podívej, cos udělala.*

Ana se schoulila do klubíčka a zůstala tak, aby se přestala trást. *Já nechtěla. Přestala jsem se ovládat. O tuble Přízeň jsem nikoho nežádala. Nikdy jsem si nepřála ubližovat.*

Zrůdy si možná taky nepřejí ubližovat. Zrůdy možná ani nevědí, že jsou zrůdy.

Napočítala od desíti do nuly, aby se uklidnila a dokázala se zvednout. Krev jí klouzala pod rukama. Opřela se o stěnu, zhluboka dýchala a snažila se nedívat na tu spoušť před sebou.

„Čarodějko!“

Ana sebou trhla. Sedmilhář stál u vstupu do druhé chodby po její pravici. Přes rameno měl přehozené stočené lano. Zamával na ni, zahnul do chodby a zmizel jí z dohledu.

Jak dlouho tam asi stál a sledoval ji, jak je úplně na dně? Hleděla za ním a vyčerpání pomalu střídalo neklid.

„Pospěš!“ Jeho hlas se k ní nesl s lehkou ozvěnou.

Z posledních sil se narovнала a klopytala za ním.

Žalář byl postavený jako bludiště. Kapitán Markov ji učil o žalářích, když byla ještě malá holčička. Vždycky se na ni usmál, až se mu tvář pod prošedivělými vlasy zkrabatila. Typická vůně jeho kolínského a kovového zbroje na ni působila uklidňujícím dojmem.

Pevným barytonem jí vyprávěl, že cyrilské žaláře jsou zbudované jako labyrinty, v nichž vězňové na útěku spolehlivě zabloudí, takže je po opětovném zajetí panika a nejistota připraví o rozum. Vnější kruhy těchto bludišť jsou přísně strážené, ale uvnitř se strážných pohybuje jen málo, protože každý vězeň, kterému se podaří proniknout směrem k okraji, je jednoduše zastřelen.

Mohla jen doufat, že tenhle Sedmilhářův zadní východ je nedovede k podobně rychlé smrti.

Podfukář se před ní pohyboval s elegancí šelmy. Připomínal jí pantera, jehož kdysi viděla při přehlídce exotické zvěře v Salskovském paláci. Zachytila záblesk kradené dýky v jeho ruce. Na jílci se třpytil symbol bílého tygra.

Jako by četl její myšlenky, rychle se ohlédl. „Únava?“ zašeptal. „Taková je cena, kterou vy Spřízněnci platíte za svoje schopnosti, že ano? A k tomu ti náš přítel tam dole vpravil do těla slušnou dávku boživody.“

Zpoza rohu se vynořil strážný, takže se nemusela trápit s vymýšlením příhodné odpovědi.

Tři skoky a Sedmilhář ho držel pod krkem. Vzápětí se zablyskl kov a strážný padl k zemi. Jílec ve tvaru hlavy bílého tygra mu trčel z hrudi. I přes veškeré vyčerpání Ana podle Sedmilhářova zručného zacházení s dýkou poznala, že tohle nedělá poprvé.

Pak Sedmilhář nacvičeným pohybem zasunul zbraň zpět do pochvy. „Už jsme skoro tam,“ utrousil.

Světlo sláblo, jak se rozestupy mezi svícny na stěnách prodlužovaly. Mramor se proměnil v hrubě otesaný kámen. Jednou nebo dvakrát si Ana myslela, že se úplně setmělo. Nechala svou Přízeň doutnat jako pochodeň, i když si uvědomovala, že ji postupně přemáhá boživoda. Dokonce i Sedmilhář, jehož pulzující krev dovedla sledovat zcela neomylně, se jí chvílemi vytrácel z povědomí jako fantom.

K rytmickým úderům jejich podrážek se přidal další zvuk – nejprve slabý, ale stále sílil. Připomínal šumění větru v omrzlých větvích modřínu před jejími okny.

Byl to zvuk... vody.

Takže se museli dostat do zadní části žaláře, kam se odhazovala těla mrtvých vězňů, splašky a odpadky. Narozdíl od ostatních cyrilských žalářů, které byly vybudovány na řekách, stály Mlžné vodopády na vrcholu skaliska protkaného vodopádem – odtud jejich název. Dokonce se říkalo, že místní vězně hlídají skála a vodopád.

Skála a vodopád.

Nohy jí vypověděly službu. „Sedmilháři,“ vydechla Ana a pak znovu vykřikla: „Sedmilháři!“

Zmizel za rohem. Ana se nutila do běhu. Zurčení vody sílilo, až se v tom zvuku konečně utopily i její kroky.

Další chodba končila úzkými obloukovými dveřmi z černokamene. Jeho chladná a děsivá pevnost k ní tiše promlouvala.

Sedmilhář před nimi poklekl. Jeho šedivá tunika skoro splývala s barvou černokamene. I v pološeru jeho ruce pracovaly s přesností

palácového fyzika, který Anu vyučoval. Cosi se mu zablesklo v prstech, pak udělal rychlý pohyb směrem dolů a dveře se pootevřely.

Tlumený šum přerostl v mocný hukot, který se odrazil od kamenných stěn a nízkého stropu před nimi. Sedmilhář otevřel dveře dokořán a Aně se sevřel žaludek.

Za dveřmi z černokamene chodba zničehonic končila, jako by někdo vzal nůž a hladce ji přetál. Její konec podpíraly dva masivní sloupy zasazené přímo do skály. Šedomodrá cyrilská obloha se táhla na míle daleko až tam, kde se slévala s krajinou pokrytou třpytivým sněhem. Zpěňená ledová voda se řítila do hlubin. Aně se podlomila kolena, jak se v ní probudil známý strach z vody, který v ní před mnoha a mnoha lety zažehla nehoda, při níž se málem utopila, a to dokonce dvakrát, v nelítostných vodách jedné řeky.

Sedmilhář se hned pustil do práce. Shodil si z ramene lano, které celou cestu nesl. Zručně obtočil jeden konec okolo sloupu a vytvořil jakýsi složitý uzel.

Božstva. Ana se přitiskla k zadní stěně a snažila se uklidnit třas v kolenou. *Tobte* je ten Sedmilhářův zadní východ: propast, do níž se házejí výkaly a mrtvolky.

A oni do ní mají skočit. „Já tam dolů neskočím,“ zaječela a pomalu couvala zpátky do bludiště, až za dveře z černokamene.

Sedmilhář si klekl na kraj propasti. „Nevím, jak daleko jsi postoupila ve vzdělání, holubičko, ale tohle ví i leckterý hlupák z ulice. Kdo se tam dolů pokusí skočit, zemře. Náráz ho rozdrťí na prach.“

Vodopád připomínající rozzuřenou šelmu se ztrácel ve vodní tříšti tak husté, že ani neviděla na dno.

Sedmilhář vyzkoušel pevnost svého uzlu. Lano se napnulo. „Tak jdeš, čarodějko?“

Ana byla skoro přesvědčená, že zešílel. „Právě jsi řekl, že kdo tam dolů skočí, zemře.“

Sedmilhář se narovnal. Na pozadí mlhavě modré cyrilské oblohy a nad zpěněnou bílou vodou vypadal skoro jako nějaký bájný hrdina. „To jsem řekl. Ale my nebudeme skákat, lásko.“ Ukázal na lano, jehož velká část ležela stočená mezi nimi jako had. Druhý konec byl uvázaný okolo sloupu. „Chci nás spustit k řece pod námi. Mám to vypočítané. Zvládneme to.“ Zazubil se a přiblížil ukazováček a palec těsně k sobě. „Bude to jen *malický*, hezoučkový krůček. Jako když vystupuješ z kočáru. Až na to že povede... do propasti.“

Pobaveně na ni hleděl a ona měla chuť ho zaškrtit. Božstva, ona tady určitě umře. Za sebou má strážné, kteří ji uvězní a prodají do otroctví. A před sebou podfukáře, se kterým patrně skočí přímo do náruče smrti.

„Inu?“ Sedmilhář naklonil hlavu na stranu. Šikovnými prsty už si stihl uvázat druhý konec lana okolo pasu a teď k ní máchal volným koncem. „Trvalo nám dobrých pět minut, než jsme se sem dostali. V žaláři vyhlásili poplach, takže se na nás všichni strážní brzy slétnou jako vosy na med. Ztrácím tu s tebou čas, holubičko.“

Ana se znovu zadívala na vodopád, na bíle zpěněnou vodu řítící se dolů rychlostí, která drtí kosti. Najednou ji zachvátila představa, jak se jí ty proudy zmocní, jako tehdy před deseti lety. Jak jí vodní pěna a vlny narážejí do hrudi, pohrávají si s jejími končetinami a dotírají na její rty i nos.

Nemůžu.

Odněkud z hloubi labyrintu k nim i přes hukot vodopádu dolehly výkřiky. Poddala se své Přízni, jenže ta už zeslábla natolik, že dokázala vycítit šumění krve jen velice slabě. V ráně na dlani jí bolestivě zaškubalo. Ještě pár minut a v boji už nebude moci Přízeň využít vůbec.

Už není cesty zpět.

Chtělo se jí plakat, ale po všech těch letech strávených se Sado-

vem v podzemních kryptách dobře věděla, že pláč nic nespraví. Tváří v tvář strachu si můžete zvolit buď útěk, nebo boj.

A tak polkla nechuť i slzy, zvedla bradu a znovu prošla dveřmi z černokamene. Podlaha byla nerovná a vlhká. A ten smrad. Jako by tam něco, nebo spíš mnoho věcí, shnilo. Ten puch ji každým krokem dusil víc a víc. „Nepřišla jsem sem zemřít, podfukáři,“ zavrčela cestou k němu. „Něco zkus a zabiju tě dřív, než to stihne udělat voda. A věř mi, že bys ještě škemral, abych ti dovolila se utopit.“

Sedmilhář už se držel lana a balancoval na okraji bílé mramorové podlahy. Ušklíbl se a začal si ji druhým koncem lana pevně přivazovat k sobě. „To zní fěr.“

Lano se Aně zarylo do pasu a do žeber, až zalapala po dechu. Sedmilhář se na ni znovu zakřenil. „Já vím, že dvakrát nevoním, lásko, ale až zůstaneš neživu, ještě mi poděkuješ.“

Ana se odvážila až na samý okraj, kde končila chodba a začínalo prázdno. Vítr ji šlehal do tváří tak, až jí rozfoukal vlasy z přísného drdolu a rozevlál její hnědé kadeře na pozadí modré oblohy.

Sedmilhář za lano naposledy zatáhl. „Drž se,“ vykřikl. Ana se chtě nechtě chytla oběma rukama jeho špinavé haleny, jen obličej držela od jeho hrudi tak daleko, jak jen to šlo, aniž by si zlomila vaz.

Pak je Sedmilhář přehoupl přes okraj.

Jakýkoli odpor, co k němu cítila, se v mžiku rozplynul. Držela se ho tak pevně, jako by na tom závisel její život.

Taky že ano.

Lehce se pohupovali těsně pod převisem v Mlžných vodopádech. Aně v uších burácela voda řítící se dolů tak blízko, že kdyby se natáhla, mohla si na ni sáhnout. Lano uvázané nahoře okolo sloupu viselo prohnuté pod nimi, tak hluboko, až se ztrácelo v bílé mlze.

Sedmilhář je začal pomalu spouštět, svaly napjaté, žíly na šíji vystoupilé, jak zvolna kladl ruku po ruce níž a níž.

Ana se odvážila pohlédnout dolů, načež polkla panickou hrůzu a přitiskla se ke Sedmilháři ještě silněji. Třebaže vyslala k Božstvům tisíc modliteb, na žádné z nich teď nezáleželo. Teď to bylo jen na ní a na něm.

Podívala se nahoru. Mlha byla tak hustá, že sotva rozeznala obrysy konce vězeňské chodby. Dobré znamení. „Jak dlouho ještě?“ vykřikla. Sama svůj hlas přes vodopád slyšela jen stěží.

„Jsme skoro dole!“ křičel Sedmilhář, ale i jeho slova zněla téměř neslyšně. „Musíme se dostat na konec lana, jinak nás vodopád zabije.“

Ana znovu zamžourala nahoru. Něco, nějaký pohyb vysoko v mlze, ji přiměl instinktivně sáhnout po Přízni. Tady. Ten nejslabší záchvěv, chabá ozvěna její skutečné moci, která stále ještě vzdorovala účinkům boživody.

Zamračila se. Něco ucítila, tak jemně, že jí to málem proklouzlo.

Vtom se do nich opřel porыв větru. Ana zavřela oči a snažila se nevnímat, jak se rozhoupali. Když oči znovu otevřela, zjistila, že vítr rozfoukal trochu mlhy. Nahoře na konci vězeňské chodby spatřila siluetu lučištníka. Luk měl skloněný a už na ně mířil šípem.

„Pozor!“ vyjekla, když jim kolem hlav prosvištěl první šíp.

Ten druhý už Sedmilháře trefil.

Bolestí zachroptěl. Hrot mu roztrhl halenu a rozřízl rameno do krve. Ana málem zaječela, když Sedmilháři sjela ruka po laně a oni začali padat střemhlav dolů. Vodopád je nerozdrtil jen o fous. Lučištník nahoře mezitím namířil další šíp.

Ana už pod sebou viděla konec lana, které měl Sedmilhář přivázané k pasu. Konec lana. Musí se dostat na konec lana, jinak zemřou.

Naposledy se ponořila do hlubin svého nitra, až na dřeň, na krev a kosti. Tam ho našla, poslední zbytek své Přízně, tak slabý jako uhasínající svíce, který stále ještě nepodlehł účinkům boživody. Ana napráhla ruku, zachytila se lučištníkovy krve a šklubla.

Lučištník na okamžik ztuhl a zapotácel se, jako by se do něj nečekané opřel poryv větru. Ana paži zase svěřila. Na koutku úst ucítila teplo a vzápětí ochutnala vlastní krev.

Víc už nezmohla. Boživoda nad ní zvítězila. Už neměla co dát.

Ale i to dokázalo lučištníka vykolejit a dostat je na konec lana.

Sedmilhář sáhl k boku pro dýku, která se slabě stříbrně zaleskla. Pak se k Aně naklonil, oči přimhouřené, výraz vybroušený do smrtícího klidu. „Nemel sebou, nehýbej se. Jen se mě drž. Nejdřív nohy, napni špičky.“

Hrůzou zcepenělá měla co dělat, aby jeho slova nějak zpracovala.

Sedmilhář zvedl paži. „První krok v kariéře podfukáře,“ řekl, „je naučit se padat.“

Jeho dýka prosvištěla vzduchem a on neúprosně přesekl lano.

A pak padali.

Jakmile se dotkli hladiny, zmocnila se jich řeka. Nečekanou silou je stáhla dolů mezi bílé víry a pohazovala si s nimi jako vítr s listím. Ramson se nechal unášet proudem. Znal vodu a věděl, kdy se podvolit a kdy vzdorovat. Řeka nikdy neustoupí. Klíčem je naučit se plavat s proudem.

Místní voda se chovala jinak než otevřené moře z Ramsonova dětství. V Bregonii byla hladina kobaltově modrá a vlny se třpytily na slunci. Plaval v něm celé hodiny, potápěl se a vzhlížel k daleké obloze tlumené jeho vlastním modrým světem.

V Cyrilii byly řeky bílé, zpěněné a studené. Ramson měl ve zběsilém proudu co dělat, aby udržel oči otevřené. Tlak v jeho hrudi sílil. Voda mu vnikala do nosu i do úst.

Ta Spřízněnkyně k němu byla pořád přivázaná. Cítil, jak se zmítá, kope a vzdoruje proudu.

Ramson přerázl lano. Bez zátěže je šance na přežití vyšší. V tom okamžiku sice myslel jen na sebe, ale když se pak díval, jak proud tu čarodějkou odnáší, napadlo ho, že to možná platí i pro ni.

Zůstaň v klidu, chtěl jí říct. Čím víc sebou budeš házet, tím rychleji se utopíš.

Jenže ho pálily plíce a do končetin se mu vkrádal známý otupělý

pocit. Potřeboval se pořádně nadechnout, aby se nestal součástí proudu navěky.

Zkusil kohnout, ale proud ho neúprosně nesl dál. Začal se podávat panice.

V hlavě měl prázdno. Voda se mu tlačila do nosu a na rty, přesto podvědomě tušil, že nemůže ústa otevřít. Nohy i ruce mu těžkly. Dělal se mu mžitky před očima. Třásl se zimou.

Plav, napověděl mu nějaký hlas. Ihned věděl, čím hlas to je – ten klidný, jemný hlas, který vymezoval jeho dětství a pak ho každý den strašil. Tady, v tom řvoucím chaosu, zněl tak blízko. *Plav, nebo oba zemřeme.*

Ramson vykopl nohama a prohnul se v zádech. Cítil, že proud si dává trochu říct. Někde nad sebou, někde blízko, uviděl světlo.

Plav.

Světlo sílilo. Vynořil se z vody, kašlal a lapal po čerstvém cyrilském vzduchu a cítil, jak se mu do končetin vrací síla.

Škrábal se na břeh, zarýval nehty do přimrzlé hlíny a táhl za sebou nohy zasněženou trávou. Neovladatelně se třásl a škubal sebou, aby se mu rozproudila krev v těle.

Řeka je odnesla hodně daleko – z Mlžných vodopádů zůstal jen flíček v dálce, velký asi jako jeho dlaň. Se staženým žaludkem odhadoval výšku skály a vodopádu, který připomínal jen mlhavou stuhu končící v řece. Bez ohledu na jeho výpočty a pečlivé plánování v temnotě jeho cely přežili čistě jen zázrakem a s pomocí bohů.

Ne že by tedy Ramson v nějaké bohy věřil.

Otočil se zády k žáláři. Před ním se táhl zasněžený les zalitý zlatavou září odpoledního slunce. A v dálce, kam až oko dohlédlo, se zvedaly ledem pokryté horské štíty.

Ramson však vnímal jen chlad v kostech a viděl pouze dlouhé stíny táhnoucí se pod borovicemi. Uvědomil si, že je v Cyrilii, severním

impériu, kde jsou podzimní noci chladnější než kterýkoli zimní den v jiných královstvích. A že jestli si do západu slunce nenajde nějaký přístřešek, čeká ho jistá smrt.

Vtom za ním někdo zakašlal. Tasil dýku a otočil se. S překvapením zjistil, že se na břeh jako umírající zvíře drápe ta Spřízněnkyně. Klečela na všech čtyřech, hlavu svěšenou, mokré tmavé lokny přilepené k obličejí. Bylo jasné, že bez jeho pomoci už nevstane.

Ramson se odvrátil.

Cestou k lesu sníh tlumil jeho kroky. Za krátkou chvíli se prskání té holky i hučení řeky rozplynulo v tichu. Stromy rostly tak těsně u sebe, že docela zastínily slunce, takže se do něj vši silou zakouzl mráz.

Snažil se představit si terén v okolí Mlžných vodopádů, ale pak začal propadat nejistotě. Přivezli ho sem v okovech a se závazanýma očima. Povoz s ním kodrcal několik dní, než ho vytáhli ven a uvrhli do jeho cely. Podle toho, co věděl, byla oblast okolo žaláře neobydlená – pustá, ledem pokrytá tundra a syvernská tajga, les pokrývající polovinu plochy Cyrilského impéria.

Myšlenky mu zbloudily zpět k té čarodějce. Škoda, že ji útěk tolik oslabil. Díky své Přízni by mu sice na další cestě mohla být dobrým spojencem, v tomto stavu by ale představovala jen přítěž. Pochyboval, že by se vůbec udržela na nohou, natož aby se dostala z lesů. Ale kam by vůbec šla? pomyslel si zasmušile.

Něco mu sepnulo v hlavě a on se prudce zastavil. No jistě. Jak mohl být tak hloupý? Otočil se a spěšně klopytal zpátky k místu, kde ji nechal.

Ta dívka ho přišla do Mlžných vodopádů jen navštívit. Což znamenalo, že se sem přece musela nějak dopravit.

Našel ji skrčenou několik metrů od řeky. Měla svěšenou hlavu a neobratně se pokoušela zahřát se trhanými pohyby těla. Když se

k ní přiblížil, zvedla k němu přivřené oči. Za těch pár minut jí konečky vlasů stihly zmrznout.

Ramson poklekl vedle ní, přiložil jí ruku na krk a nahmatal pulz. Škubla sebou, ale dál se nebránila.

„Jak se cítíš?“ S předstíraným zájmem vzal její obličej do dlaní. Byla ledově studená. „Můžeš mluvit?“

Ona pootevřela rozpraskané promodralé rty. „A-no.“

„Točí se ti hlava? Je ti zle?“

„N-ne.“ Zjevně to byla lež, nicméně když k němu zarputile zvedla bradu a upřeně na něj pohlédla, neubránil se obdivu nad jejím odhodláním.

„Musíme si najít nějaký úkryt, než zapadne slunce.“ Ramson se ohlédl k vrcholům stromů, nad nimiž viselo slunce zastřené mlhou a mraky. „Odkud jsi? Jak ses jsem dostala?“

„P-pěšky.“

Její odpověď ho potěšila. Znamenalo to, že v dochozí vzdálenosti musí být nějaké místo, kde složit hlavu. Udělal dobře, že se vrátil. „Odkud? Je tady blízko nějaké město?“

Ona zavrtěla hlavou. „D-dača. Ž-žiju v ní.“

„Jak daleko?“

Celá se křečovitě zachvěla a on si ji přisunul blíž k sobě. Místo toho mokrého oblečení na sobě klidně mohli mít pytle s ledem, věděl však, že tělesné teplo pomůže. Odpověď se jí rozplynula před ústy jako obláček páry. „Dvě hodiny.“

Ramson se znovu podíval k zastřenému slunci, které viselo nebezpečně blízko nad špičkami stromů. Poprvé ucítil záchvěv naděje. Vstal, upravil si zmrzlé oblečení a ohmatal si svaly. Zatím je nestihla zachvátit křeč, což bylo dobré znamení. „Zvládneš jít sama, zlato?“

Čarodějka začala vstávat, ale hned málem spadla. Ramson ji stačil chytit za předloktí. „Mám tě.“ *Získej si její důvěru, dostaň se do toho*